

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 9653-12-25

לפני: כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

המבקש: אורי קנר

נגד

המשיב: יוסף אונגרפלד

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(כבוד השופט ד' ארד-אילון) ברת"ק 48436-10-25 מיום
23.11.2025

בשם המבקש: עו"ד גונן בן יצחק
בשם המשיב: בעצמו

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופט ד' ארד-אילון) מיום 23.11.2025 ברת"ק 48436-10-25, בגדרו התקבל ערעור על
פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות ברמלה (סגנית הנשיא א' פריי) מיום 18.9.2025
בת"ק 20314-02-25.

תמצית הרקע לבקשה

1. המבקש, חוקר במשטרת ישראל, הגיש תביעת לשון הרע נגד המשיב ונגד
נתבעים נוספים לבית משפט השלום בנתניה (ת"א (נתניה) 71613-03-24) (להלן:
התביעה הקודמת). כותרת כתב התביעה, הכוללת את פרטיו המזהים של המבקש, פורסמה
על-ידי המשיב בפוסט ברשת החברתית "פייסבוק". בעקבות זאת הגיש המבקש תביעה
לבית משפט לתביעות קטנות ברמלה נגד המשיב, בה עתור לפיצוי כספי בסך 38,900 ₪,
בגין פרסום פרטיו האישיים בניגוד להוראות חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981
(להלן: חוק הגנת הפרטיות); וכן בגין הפרת הוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-
1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע) – עילה עליה ויתר בהמשך ההליך.

2. בית המשפט לתביעות קטנות קיבל את התביעה וקבע כי "פרטיו האישיים של
[המבקש] מוגנים בהתאם להוראות ס' 2(9) לחוק הגנת הפרטיות ופרסומם לעין כל בעמוד
הפייסבוק של [המשיב] מהווה הפרה של זכותו לפרטיות"; ובגין כך פסק למבקש פיצוי בסך
10,000 ₪. בעקבות זאת, הגיש המשיב בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי. לאחר
קבלת תגובת המבקש, דן בית המשפט המחוזי בבקשה כאילו ניתנה רשות ערעור וקיבל

את הערעור. בפסק הדין קבע כי אף שפרסום פרטיו האישיים של המבקש עולה כדי פגיעה בפרטיות בהתאם לסעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות – הרי שאין בכך למצות את הבחינה המשפטית, ויש להוסיף ולבחון האם עומדת למשיב הגנה מכוח סעיף 18 לחוק. בהקשר זה עמד בית המשפט המחוזי על הוראת סעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות, הקובעת כי "תהא זו הגנה טובה" אם הפגיעה נעשתה "בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע"; וכן על ההגנות המפורטות בסעיפים 13(5) ו-7 לחוק איסור לשון הרע הקובעות כי "פרסום על ידי בעל דין [...] שנעשה תוך כדי דיון" וכן "דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית" מהווים פרסום מותר. על יסוד שילובן של הוראות אלה, והפסיקה הנוגעת להן, קבע בית המשפט המחוזי כי פרסום העתק מדויק של כותרת כתב התביעה הקודמת, ללא עריכתה או שינויה, מהווה פרסום מותר ומוגן אשר לא מקים למבקש עילת תביעה בגין פגיעה בפרטיותו. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי, כי אם המבקש היה חרד לפרסום פרטיו האישיים, היה עליו לפנות מראש בבקשה לצו איסור פרסום; משלא עשה כן ופרטיו האישיים פורסמו – "אין בידו להלין על כך".

3. בבקשה שלפניי, טוען המבקש כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי מעלה "שאלה משפטית עקרונית" שטרם הוכרעה בבית משפט זה, והיא השאלה: האם ההגנה של "דין וחשבון נכון והוגן" הקבועה בסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, חלה על פרסום פרטים אישיים המצויים בכתבי בית דין לעיני כל ברשות החברתיות. עוד טוען המבקש כי נגרם לו "עיוות דין מהותי" שעה שבית המשפט המחוזי דן והכריע בערעור לגופו ללא קיום דיון ומבלי לאפשר למבקש להגיש תגובתו לערעור לגופו. לגופו של עניין, מעלה המבקש שורה של טענות שעיקרן כי בית המשפט המחוזי שגה ביישום סעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות וסעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע. ביניהן, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שלא ביצע "מבחן איזון חוקתי" עת יישם את הוראות סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע בעניינם של הצדדים. בתגובה לבקשת רשות הערעור, הגיש המשיב "הודעה" מטעמו מבלי שנתבקש לעשות כן; משכך, לא ראיתי להתייחס לתוכנה.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או שהדבר נדרש על מנת למנוע עיוות דין (תקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018). בהליך שמקורו בתביעה קטנה, אשר נועד להיות הליך פשוט ומהיר לבירור סכסוכים, אמת המידה האמורה מחמירה אף יותר, ורשות ערעור תינתן רק אם מתעוררת "שאלה משפטית בדרגת חשיבות

גבוהה ביותר" או שנדרש למנוע "עוול זועק" (רע"א 8144/04 בודקר נ' בשקירוב, פסקה ט' (20.3.2005); וראו, מיני רבים: רע"א 75682-09-25 סבג נ' פלונית (11.12.2025); רע"א 5106/23 גג-כל איתום בע"מ נ' עמרם, פסקה 10 (22.10.2023)). לא מצאתי כי בקשת רשות הערעור נכנסת בגדר מקרים נדירים שבנדירים אלה.

5. חרף ניסיונו של המבקש לשוות נופך כללי ועקרוני לטענתו המרכזית – לא מצאתי כי כך הדבר. הפוך והפוך בבקשת רשות הערעור ולא תמצא בה ראשית נימוק לטענת המבקש לפיה ההגנות מכוחם של סעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק איסור לשון הרע אינן חלות על פרסומים ברשתות החברתיות; ומכל מקום בפסיקת בית משפט זה נקבע כי ההפך הוא הנכון – וכי חוק איסור לשון הרע, על ההגנות הקבועות בו, חל גם על פרסומים בזירת הרשתות החברתיות (וראו: רע"א 1239/19 שאול נ' חברת נידולי תקשורת בע"מ, פסקאות 36 ו-44 (8.1.2020)). יתר טענות המבקש נוגעות ליישום הדין על נסיבות המקרה הקונקרטי, והן טענות "ערעוריות" מובהקות שאינן מתאימות לדיון ב"גלגול שלישי", קל וחומר בהליך אשר מקורו בתביעה קטנה.

6. לבסוף, לא מצאתי כי מתן רשות ערעור דרוש למניעת עיוות דין. בית המשפט המחוזי היה רשאי ליתן רשות ערעור ולקבל את הערעור על יסוד בקשת רשות הערעור והתגובה לה. בניגוד לנטען, בית המשפט המחוזי איפשר למבקש להגיש תגובתו לבקשה בכללותה מבלי להגבילו רק לסוגיית רשות הערעור, וממילא רשאי היה להתייחס לערעור גופו. כך עשה המבקש שעה שבפועל אף הגיש תגובה לגוף הערעור. גם בהגבלת היקף התגובה לארבעה עמודים בהליך שהחל כתביעה קטנה – אין כדי ליצור עיוות דין, קל וחומר, מקום בו המבקש הסתפק בהגשת תגובה בת שני עמודים בלבד.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ו (08 פברואר 2026).

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת